

La unitat bàsica del sobiranisme

Hi haurà una ofensiva de juliol per part de l'Estat i els seus aliats de la tercera via contra el procés català? Quina mena d'ofensiva? ¿Serà un simple increment de la pressió econòmica, jurídica i política sobre la Generalitat? Com intentaran evitar el pronunciament democràtic del 9 de novembre? Els antecedents ens poden fer pensar que l'Estat, que manobra de manera sistemàtica des d'abans del 2010 per "reduir l'amenaça catalana", ha dissenyat algun pla per obstruir el referèndum. Un pla que pugui ser efectiu sense haver d'aparèixer davant dels socis europeus i globals com una síntesi d'incompetència i violència política.

Alguns dirigents espanyols han estat ben transparents: en qualsevol estratègia de l'Estat a Catalunya resultarà fonamental provocar i aprofundir esclatxes dins del catalanisme. Dividir el catalanisme per evitar el trencament d'Espanya. De fet, aquest és el servei que el PSOE ha exigint a l'aparell del PSC d'ençà del 2010: fragmentar i fer encongir la base social del catalanisme, encara que sigui instrumentalitzant i segmentant el seu propi electorat. L'Estat té ben identificat el catalanisme com a factor potencialment desestabilitzador; capaç de connectar amb les lluites socials i plantar cara posant en crisi el sistema de poder. Va passar el 1931. I ara, després dels pedaços mal cosits de la Transició, seguint un itinerari diferent però amb un suport popular també majoritari, torna a passar. De fet, aquesta persistència

del catalanisme com a moviment que pot aplegar energies socials diverses per activar processos de renovació el converteix en prioritari objectiu a abatre. Ho va ser ahir pel franquisme; ho és avui pels seus hereus en la concepció d'Espanya i de l'Estat.

A quatre mesos d'una convocatòria decisiva, doncs, la qüestió de la unitat del catalanisme –ara ja majoritàriament sobiranista– pren una importància capital. El catalanisme és socialment ample i ferm perquè és molt divers; però aquest catalanisme és ara particularment dinàmic i mobilitzador perquè s'ha fet predominantment sobiranista. Per això, en aquesta conjuntura excepcional, la unitat del catalanisme requereix la unitat d'acció política bàsica del sobiranisme. *Bàsica* vol dir, com a mínim, que el principal objectiu com-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

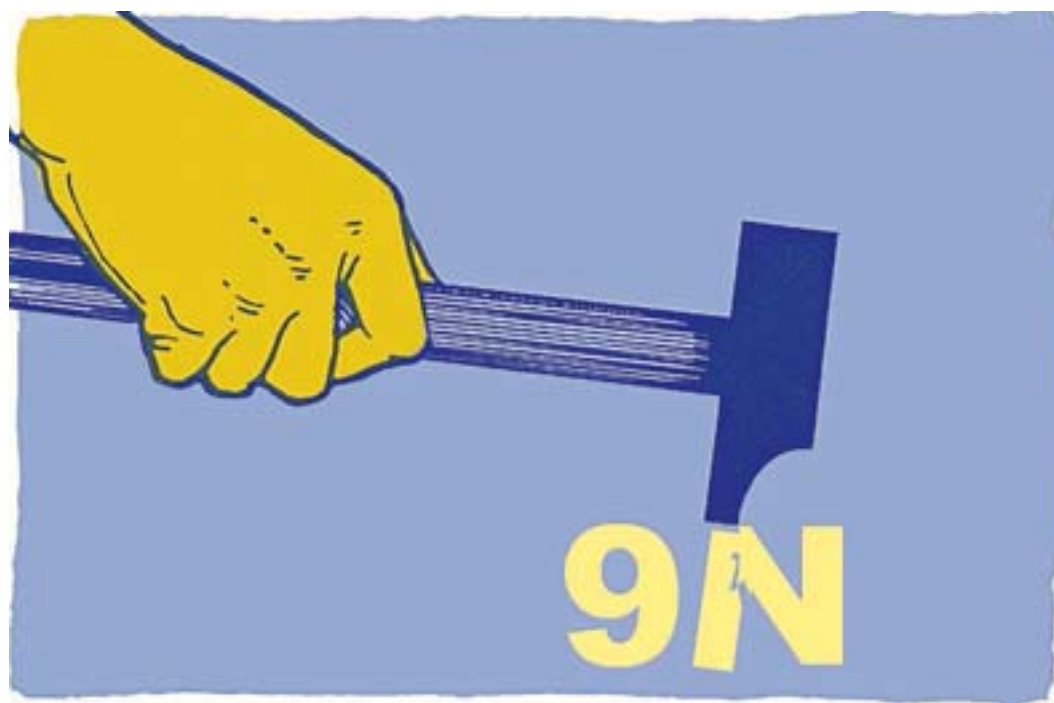
partit és votar el 9 de novembre, en els termes acordats el desembre del 2013; que es participarà en un gran esforç conjunt per obtenir el millor resultat possible; que hi ha el compromís implícit que, ni abans ni després, ningú negociarà amb l'Estat, en nom de Catalunya, si no es produeix un reconeixement previ, explícit i efectiu, de la seva condició nacional i la seva plena sobirania, i que, en conseqüència, qualsevol opció de futur haurà de comptar amb la validació del vot ciutadà.

Els efectes de la crisi són dramàtics a Catalunya. El model econòmic i social dominant hi ha mostrat el seu rostre més discriminador i més brutal. Més encara quan les retallades i la manca d'instruments i recursos d'intervenció han afeblit les polítiques públiques. La millor esperança de poder fer front de manera im-

mediata a les situacions més greus és justament obrir un procés fundacional que permeti corregir i superar d'origen les aberracions i limitacions del model actual. L'avalador més poderós del model imperant és l'Estat. I el procés català és l'eix principal de fractura de l'equilibri polític que sustenta aquest Estat. Aquesta perspectiva és la que explica millor, en la Catalunya actual, la connexió entre l'emancipació social i l'emancipació nacional. I també és la que permet posar en relleu el nostre present convuls i el sentit dels moviments que protagonitzem. Els grans canvis ja s'estan dirimint. El procés transformador ja ha començat. L'Estat ja està en crisi a Catalunya. No podem ignorar-ho. No fem com aquells herois romàntics, permanentment insatisfets d'un present menystingut que només sabien valorar quan ja era passat, i llavors s'enyoraven dels extraordinaris dies perduts.

La unitat es fa en relació a unes prioritats i per poder guanyar. La unitat i les renúncies que comporta en cada part es justifiquen, sobretot, si permeten assolir objectius de llibertat i de justícia que segurament en cap altra circumstància aconseguiríem. La unitat aglutina forces i concepcions diferents que no renuncien a expressar-se però que reconeixen el moment excepcional. En el treball unitari el benefici marginal de part el sol obtenir qui hi contribueix més generosament i té més capacitat d'assenyalar camins nous. Perquè l'acció transformadora i els processos d'emancipació no són mai complets ni definitius.

L'Estat té ben identificat el catalanisme com a factor capaç de connectar amb les lluites socials i de posar en crisi el sistema de poder

ARIANNE FABER

El principal objectiu del catalanisme és votar el 9-N i fer un gran esforç conjunt per obtenir el millor resultat possible